

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Vanguard Woman

زن پیشتان

سازمان انقلابی افغانستان

۰۸ مارچ ۲۰۱۴

زنان ستمدیده افغانستان در آتش استعمار و استبداد می سوزند

هشتم مارچ که نمادی از مبارزه زنان طبقه کارگر در سرتاسر جهان است، امروز به روز تعهد و میثاق رهایی تمام زنان زحمتکش از ستم و بردگی تبدیل شده است. این روز خجسته، در حالی فرا می رسد که زنان ستمدیده و تهیدست افغانستان بدترین روزگار شان را در سایه اشغال و تجاوز سپری می کنند. دجالان سرمایه با شیادان بورژواکمپرادور و ملاکان شریر، کینه و عداوت و دشمنی شان را با زنان طبقات زحمتکش با کشتار، قتل، تجاوز جنسی، بریدن بینی، گوش و گلو، تیزاب پاشیدن، آتش زدن و اسارت نشان می دهند.

استعمار بدترین دشمن زنان تهیدست است. جنایات اشغالگران امریکائی و ناتوئی در بیش از دوازده سال گذشته، به وضوح نشان می دهد که این جرثومه های جانور صفت با چه بیرحمی و قساوت و شناخت زنان تهیدست و ستمدیده را آماج قرار می دهند. بیشترین قربانیان جنگ استعماری کنونی را زنان و کودکان کارگران، دهقانان و سایر زحمتکشان تشکیل می دهند. بمباردمان قریه ها در شرق و غرب و شمال و جنوب کشور، زنان را قربانی می گیرد و سگان سربازان شاشوک امریکائی زنان فقیر و نادار ما را تکه و پاره می کنند و خون سرخ این کارگران و دهقانان و زحمتکشان بر زمین مآتمدیده کشور ما می ریزد، خونی که چون موج بر بادکن، بر کاخ استعمار سیلاب شدنی است.

پوشالیان غدار و خائن که با بلند کردن بیرق جمهوری اسلامی افغانستان برای امپریالیست های جنایتکار غلامی می کنند، سیاه مستان ستمگری هستند که بی محابا خون زنان زحمتکش را می ریزند. تجاوز جنسی، خشونت، شکنجه، اختطاف، توهین و تحقیر و کشتار زنان طبقات زحمتکش توسط سردمداران جمهوری اسلامی افغانستان عمل روزمره این خیابث را می سازد. ستم علیه زنان تهیدست با گذشت هر روز افزایش می یابد؛ زندگی دوزخ آسای زنان کشور ما ارمغان تجاویزی است که زیر شعار کاذب «رهائی زن و حقوق زن» توسط امپریالیزم امریکا با همیاری پوشالی های جهادی و غیر جهادی به راه افتاده است. وحوش جهادی که با نعره الله اکبر جنایت می کنند، در کنار امپریالیست ها دشمنان درجه یک زنان ستمدیده و تمام خلق ما هستند. تجاوز جنسی بر زنان نادار در سرتاسر کشور، سرگرمی روزانه تفنگ به دستان و قومندانان فاشیست جهادی است.

طالبان فاشیست که با بلند کردن بیرق امارت اسلامی افغانستان در خدمت تداوم اشغال کشور ما قرار دارند، سفاکان بیرحمی هستند که انسانی به نام زن در قاموس شان وجود ندارد. این جناوران با سنگسار و تیرباران، دمل چرکین قساوت شان را علیه زنان می ترکانند. بغض و کینه این وحشی های فاشیست به اصطلاح دستاویزی برای غارتگران

امریکائی و ناتوئی شده است تا سرزمین ما را به بزرگترین زندان ستم‌دیدگان تبدیل کنند و چند تا فاسقه سیاسی را در کنام «جامعه مدنی» شان بچرانند و از «تأمین حقوق زن توسط جامعه جهانی» گلو پاره کنند. در کنار این ستم، ستم اربابان سرمایه نیز زندگی زنان نادر کشور ما را به دوزخ تبدیل کرده است. افزایش فاصله طبقاتی بدترین اثراتش را بر زندگی زنان زحمتکش کشور ما می‌گذارد. این زنان هستند که درد بی‌سرنهایی، بیماری، بیکاری، اعتیاد، فحشاء، گدائی و فقر را بیش از دیگران می‌کشند. به هر اندازه‌ای که سرمایه‌داران، تاجران و ملاکان شریر چاق و چله می‌شوند، در مقابل زحمتکشان و به خصوص زنان فقیر، دار و ندار شان را از دست می‌دهند. همین اکنون بیشترین تعداد بیماران و بیکاران را زنان زحمتکش تشکیل می‌دهند؛ فحشاء و اعتیاد در میان آنان افزایش یافته و گدائی با زندگی فقیرانه شان گره خورده است.

زنان کشور ما در پهلوی ستم‌های دیگر، ستم جنسیتی مردسالارانه را نیز به دوش می‌کشند. مردسالاری‌نگین با برخورد غیر انسانی در برابر زن تبارز می‌کند. این مردسالاری در اشکال گوناگون: از خاموش ساختن و تهدید کردن گرفته تا زن را به ماشین چوچه‌کشی تبدیل کردن و استفاده کاسبکارانه از هویت و نام زن، آشکار می‌شود. ستم جنسیتی، وسیله‌ای برای سرکوب زن شمرده می‌شود که مانعی برای ایفای نقش مؤثر زن می‌شود. اگر این ستم ادامه یابد، این شیران خفته، خفته باقی خواهند ماند. پس بر انقلابیون است که در کنار رزمیدن برای برچیدن انواع ستم، علیه ستم جنسیتی نیز مبارزه قاطع و پیگیر انجام دهند و زنان شان را به هم‌رزمان و هم‌نبردان مطمئن و آگاه تبدیل کنند.

زنده یاد رفیق احمد، یگانه رهبر کمونیست کشور ما بود که ضمن مبارزه علیه انواع ستم، علیه ستم مرد بر زن بی‌وقفه مبارزه می‌کرد و همین بود که زنده یاد رفیق مینا این زن انقلابی را به هم‌رزم و هم‌نبرد پیگیر و آگاه خود تبدیل کرده بود. او باور داشت که برخورد یک انقلابی در مورد زن، تعیین‌کننده ایدئولوژی او است. او آنانی را که خود را کمونیست می‌خواندند، اما همسران شان را به «خاتون» و «سپاه‌سر» و «تور سری» تبدیل می‌کردند، غیر انقلابی و غیر کمونیست می‌نامید. حال چند تا دلفک غبی به نام «رهبران نستوه» اینجا و آنجا سر برآورده، در حالی که زنان شان را به «خاتون» و «عاجزه» و «تور سری» تبدیل کرده‌اند و مشغله شان را جز شمردن تسبیح عبودیت زیر تابلوی «ایاک انعبد و ایاک نستعین» چیز دیگری نمی‌سازد، بر زنده یاد مینا این زن انقلابی و سازمانده مارکسیست و همسر و رفیق مبارز زنده یاد رفیق احمد می‌تازند و او را خائن می‌خوانند. غباوت این «رهبران» را می‌توان در برخورد با همسران خود شان به خوبی دید که چگونه آنان را به دیکوریشن خانه‌ها و «مادر اولاد»‌های شان تبدیل کرده‌اند.

سازمان انقلابی افغانستان باور دارد که زنان ستم‌دیده و تهیدست کشور ما تنها و تنها با بازوان ستنبر خود شان و با مسلح شدن با ایدئولوژی انقلابی، دوشادوش رزمندگان مرد می‌توانند برج و باروی ستم‌های گوناگون را ویران و بر خاکستر آن جامعه‌ای عاری از ستم و جنایت، آباد کنند. زنان ستم‌دیده و تمام خلق ما از سوختن در آتش استعمار و استبداد با تکیه و درپوزه‌گری هرگز نجات نخواهند یافت؛ تنها راهی که در پیش داریم، راه انقلاب است، انقلاب برای جامعه‌ای عاری از استعمار و استثمار. تنها با گام گذاشتن در همین راه است که هشتم مارچ این روز مبارزه زنان کارگر و زحمتکش معنی واقعی اش را می‌یابد.

مرگ بر امپریالیزم

در راه سوسیالیزم، به پیش!

سازمان انقلابی افغانستان

هشتم مارچ ۲۰۱۴